

andre Boer at behandle, vil Dpgjørelsen i Reglen ikke kunne ske saa hurtigt, som naar de Bedkommende selv eller ved en Fuldmægtig foretage den. Endelig maa det offentlige Skifte ogsaa nødvendig foregaa med en vis Formbundethed, om der end i denne Henseende vil kunne indrømmes noget større Frihed end efter den gjældende Ret, saaledes som denne har udviklet sig i Praxis.

Om fuldstændigt at afflasse offentlig Skiftebehandling af Dødsboer kan der nu af flere Grunde ikke være Tale; derimod har man i Erkjendelse af de fremhævede Alempers Betydning taget under Overveielse, om ikke Omraadet for den offentlige Skiftebehandling noget maatte kunne indskrænkes. Ved nærmere Prøvelse, jfr. nedenfor, vil det vistnok findes, at man i det Mindste som Hovedregel maa fastholde, at offentlig Skiftebehandling skal finde Sted, naar nogen af Arvingerne er umyndig; men undtagelsesvis har man dog i flere af de Tilfælde, i hvilke nu offentligt Skifte er nødvendigt, ment, at det uden Betænkelighed kan overlades til Arvingerne selv, om end under et vist Tilsyn fra Skifterettens Side (jfr. §§ 77—78), at forrette Skiftet. I denne Henseende henvises til Reglen i Forslagets § 2 c, angaaende det Tilfælde, at en umyndiggjort Arving har samlevende Ægtefælle tilve, og til § 73 jfr. § 2 b, hvorefter offentlig Skiftebehandling ikke skal indtræde, fordi en Arving er fraværende, naar han dog er inden Riget. Man har endog antaget, at Tilstedeværelsen af umyndige Arvinger ikke ubetinget bør gjøre et fuldstændigt offentligt Skifte nødvendigt, jfr. § 7, angaaende Smaaboer, og § 74, efter hvilken sidste Bestemmelse Boet vel foreløbig skal overtages af Skifteretten, men, naar det er blevet registreret og vurderet, under visse Betingelser kan udleveres Arvingerne til videre Behandling, om disse end ikke alle ere myndige.

Samtidig med at Forslaget saaledes har udvidet Omraadet for det private Dødsboffifte, har man søgt saavidt muligt at afhjælpe Manglerne ved den bestaaende Ordning af det offentlige Dødsboffifte. Ifølge Forholdets Natur maa dettes Ordning efter Boernes forskjellige

Bestaaffenhed antage en væsentlig forskjellig Karakter. Efter Forslaget skjelnes der først og fremmest mellem de Dødsboer, der skulle undergaa en Art af Konkursbehandling, og dem, hvis Behandling alene gaaer ud paa en Dpgjørelse og Deling mellem de i Boet som Arvinger eller længstlevende Ægtefælle lodtagne Personer. Denne Forskjel gjør sig vel allerede gjældende i den bestaaende Ret; men i Forslaget er Grænsen mellem disse Boer dragen med større Skarphed og den deraf flydende Indvirkning paa Boets Behandling gennemført med større Konsekvens. Om et Dødsbo skal undergives en Konkursbehandling, er, forsaavidt der ikke er en for Boets Gjæld ansvarlig, efterlevende Ægtefælle, ved Forslaget gjort afhængigt af, om Arvingerne vedgaa Arv og Gjæld eller undlade dette. Naar Arvingerne ikke overtage personligt Ansvar for den Af dødes Gjæld og Kreditorerne saaledes alene have Efterladenskaberne at holde sig til, bliver Boet at behandle væsentligt som Konkursbo, indtil Kreditorerne ere fyldestgjorte eller det stiller sig fuldstændigt sikkert, at de ville blive det (jfr. Kap. 3). I disse Boer maa der derfor i Reglen udstedes Proklama (jfr. § 19), i Stedet for den sædvanlige Rettsforfølgning træder en alle Fordringshavere omfattende, almindelig Dpgjørelse (jfr. §§ 33—34), og skjøndt Boets Bestyrelse ikke helt og holdent foregaaer efter Konkurslovens Regler og navnlig Grundsaetningen om Kreditorernes fuldstændige Selvstyrelse ikke er gennemført i den Udstrækning som i Konkursloven, bliver der dog fortrinnsvis at tage Hensyn til Fordringshavernes Interesse og til deres Stemme (jfr. §§ 18 og 23). Vedgaa Arvingerne derimod Gjælden — hvilket efter Forslaget ikke er udelukket, fordi der er umyndige Arvinger (jfr. § 17) — fremtræder Skiftebehandlingen ligesaa lidt som det private Skifte med Karakteren af en Rettsforfølgning i Kreditorernes Interesse, hvorimod det til Gjengjæld staaer disse aabent om fornødent gennem en Domsfag at bane sig Vej til Fyldestgjørelse. Som Folge heraf er Udstedelse af Proklama ikke nødvendig for Kreditorernes Skyld (jfr. § 52), Arvingerne ere de Stemmeberettigede, og det staaer dem aabent selv i det Væsentlige at tage Boets Behandling i deres